

Desarrelat i a casa,
sense camí, puc acceptar el destí de viure sol
dins de mi?

Em cou la ideologia,
plore com un boig, sóc un caragol que s'ofega
a cada passa.

Indolent, com una pedra,
viu la meua terra, amb la llengua malferida
i molt poca traça.

El silenci m'assetja,
la cançó se m'acaba, potser em queixe massa
perquè sóc un carabassa.

Mentrestant, a la fresca,
un polític fuma puro i diu que tot va bé
perquè no se l'acaça.

Desarrelat i a casa,
sense camí, puc acceptar el destí de viure sol
dins de mi?